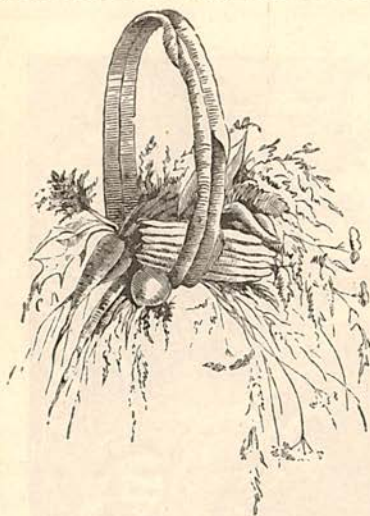

КАПЧИЦА РОСА.

тиде си зимата и настанѣ хубавата весела пролѣтъ.

Било хубаво пролѣтно утро. Слънцето прѣскало свѣтлитѣ си лѣчи по посѣянитѣ нивя. Весело се издигали върховетѣ на житнитѣ растения. На всѣки класъ висела чиста, бистра капчица роса.

— Тате, я погледай какъ хубавитѣ класове сѣ се окичили съ малки бисерчета! — извикалъ Иванчо, който отишълъ съ татка си на полето.

— Тѣ сами не сѣ се накичили, а мъгливото небе, при тихата утрина, дало на всѣки класъ по капчица роса — отговорилъ, баща му.

— Тате, колко хубаво щѣше да бѣде ако висѣхъ по-вече капчици на всѣки класъ. Тогава цѣлото поле ще се вижда по-хубаво, отъ колкото сега.

— Иванчо, ти много слабо мислишъ. Ако ли имаше по-вече капки роса, тогава класътъ ще се наклони до земята и нѣмаше да бѣде полето така красиво. А пъкъ тѣй както Господъ далъ, нашето око вижда на всѣкъждѣ радостъ и веселие.

